

J. M. Hansen: Jeg skal ikke for Dieblisset udtale mig om Størrelsen af de Lønninger, der ere foreslaaede i nærværende Lovudkast, men der er en Bestemmelse i § 1, som jeg allerede for Dieblisset troer at burde bevære, nemlig den, at Sædberegningen, som finder Sted efter vore nuværende Lønningslove, her skal falde bort, medens det tillige, som det sees, er Hensigten, at den i Fremtiden ogsaa skal falde bort for de øvrige Embedsmænd, for hvilke den er gjældende. Der gik ikke saa faa Aar hen, efterat man havde begyndt at antage, at Sædberegningen burde indføres for Embedsmænd, før det lykkedes virkelig at indføre den, men Aar for Aar vandt den Mening Styrke, at det var hensigtsmæssigt, naar der ved Siden af de faste Lønninger blev i Henhold til Sædpriserne indbrømt et Tillæg til disse Lønninger i de Aar, da Sædpriserne havde naaet en vis Høide. Forinden denne Bestemmelse blev indført i vore Lønningslove, fremkom der, saasnart vi havde nogenlunde høje Kornpriser, Lovforslag om Dyrtilstillæg til Embedsmændene, og Rigsdagen var dengang saa kjed af disse evigt tilbagevendende Dyrtilslove, at det egentlig var dem, som væsentlig bidroge til, at Lovgivningsmagten tilsidst fandt det rigtigt at slaae denne Sædberegning fast, for derigjennem i Fremtiden at kunne fritage sig for disse ubehagelige Love, der gjerne fremkaldte mindre hyggelige Forhandlinger. Det er nu mærkværdigt, at man efter saa faa Aars Forløb igjen er kommen til at mene, at man bør lade denne Sædberegning falde bort, thi jeg kan ikke troe, at Erfaringen endnu har bevist Skadeligheden af Bestemmelsen derom, saaledes at man skulde opgive den igjen. Dersom man lader denne Bestemmelse gaae ud af vore Lønningslove og fastsætter bestemte Lønninger for Embedsmændene, frygter jeg for, at man atter i Fremtiden i mere end almindelig byre Tider, i Aar, hvori Sædpriserne ere mere end almindelig høie, vil see disse Dyrtilslove vende tilbage til Rigsdagen og foranledige de samme Ubehageligheder, som man i de senere Aar

heldigviis har undgaaet paa Grund af Sædberegningen. Man vil da glemme, at Lønningerne ere satte forholdsviis saaledes, at Dyrtilstillæg ifølge Sædberegningen skulde falde bort, og man vil sige: Disse Lønninger ere bestemte for almindelige Aar, for ordinaire Forhold, men nu have vi et meget dyrt Aar, nu kunne Embedsmændene ikke komme ud af det med, hvad der er fastsat, og derfor maa der gives Dyrtilstillæg. Paa den Maade nærer jeg, som sagt, Frygt for, at man paany vil faae sige Dyrtilslove at behandle her i Rigsdagen, og jeg er derfor for Dieblisset meest stemt for, at man ikke opgiver ved Siden af Embedsmændenes faste Lønninger at bestemme en vis Deel af disse som Tillæg i Henhold til Sædberegningen. — Med Hensyn til § 2, der omhandler Contoir- og Reiseudgifter, skal jeg ikke sige Andet, end at Motiverne til denne Paragraph give mig Anledning til at bemærke, at det er en almindelig Klage fra de Udskrivningspligtige her i Kjøbenhavn, at vedkommende Contoir til ordinaire Tider kun er aabent i en meget kort Tid i Forhold til de Mange, som have Grund der, og man hører derfor mange af disse unge Menneffer beklage sig over, at de maae løbe 4, 5 eller 6 Gange til Contoiret, før de kunne blive expederede. Naturligviis er der, som her ogsaa er antydet, Undtagelser ved Flyttedagstider, Stiftetider osv., da Contoiret er aabent noget længere; men der klages dernæst tillige over, at selv naar det er aabent i længere Tid, er der i Almindelighed kun een Mand, som expederer, og at det er umuligt for ham at expedere alle dem, der strømme til, saaledes at de maae gaae flere Dage efter hinanden, før de kunne blive expederede. — Med Hensyn til § 3 kan jeg ikke nægte, at det vil være mig meget vanskeligt at gaae ind paa denne Paragraph. Vore nuværende Udskrivningschefer ere jo constituerede, og da de tiltraadte, vidste de, at de kun vilde blive dette uden at blive pensionsberettigede, men naar Forholdene forandre sig saaledes, at man skal have fast ansatte Udskrivningschefer,